

Sygn. akt II Ca 1657/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2017 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy (...)K.

przeciwko G. R.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt I C 1981/16 /P

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie III. kwotę 288,60 (dwieście osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt groszy) zastępuje kwotą 221,26 (dwieście dwadzieścia jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) oraz uchyla punkt IV;
- 2) oddala apelację strony powodowej w pozostałej części i apelację pozwanego w całości;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 92,40 zł (dziewięćdziesiąt dwa złote czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Nowak

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym. Również Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem na zasadzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku obejmować będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanego podlegała oddaleniu, natomiast apelacja strony powodowej podlegała uwzględnieniu tylko w części dotyczącej kosztów procesu.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego zgłoszonych w apelacji pozwanego to wskazać należy, że pozwany nie złożył przed Sądem I instancji wniosku o przesłuchanie J. R.. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 29 września 2016 r. Pozwany wnioskował o przesłuchanie strony pozwanej G. R. (samego siebie, a nie J. R.). Pozwany nie stawiał się jednak na rozprawę w dniu 19 stycznia 2017 r. przez co dowód z przesłuchania został pominięty. Nie doszło do naruszenia powołanych przez Pozwanego przepisów prawa procesowego.

Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom skarżącego, nie dopuścił się obrazy prawa materialnego - art. 71 ust. 4 zd. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz. U. z 2010 r. nr 102 poz. 651 ze zm.) przyjmując, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego ma charakter tzw. zobowiązania realnego obciążającego każdego nabywcę prawa użytkowania wieczystego w okresie roku kalendarzowego, a co za tym idzie w razie zbycia tego prawa w trakcie roku kalendarzowego, zbywca jest obowiązany do uiszczenia właścicielowi gruntu opłaty rocznej w rozmiarze odpowiadającym rzeczywistemu okresowi korzystania przez niego z nieruchomości obciążonej tym prawem.

Wprawdzie w obowiązujących przepisach kodeksu cywilnego i ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zostało wprost uregulowane jakie konsekwencje ma zbycie prawa użytkowania wieczystego w ciągu roku kalendarzowego dla zobowiązania z tytułu opłaty rocznej, niemniej w judykaturze jest obecnie ugruntowany pogląd, który w obszernym uzasadnieniu zaprezentował Sąd I instancji, a który też podziela Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę, a mianowicie sprowadzający się do stwierdzenia, że obowiązek zapłaty opłaty rocznej jako element prawnorzeczowego stosunku użytkowania wieczystego, o którym mowa w art. 238 k.c., ma charakter zobowiązania realnego, obciążającego każdorazowego użytkownika wieczystego za czas trwania jego prawa, a więc nie zawsze za cały rok kalendarzowy.

W judykaturze przyjmuje się również konsekwentnie, że opłata roczna nie jest świadczeniem niepodzielnym, lecz jest świadczeniem podzielnym w rozumieniu art. 379 § 2 k.c., ponieważ może być spełniona częściowo bez istotnej zmiany przedmiotu lub wartości (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010r. I CSK 692/09, Lex nr 736524).

Zatem jeśli w rozpoznawanej sprawie pozwani zbyli lokal mieszkalny przy ul. (...) K. oraz prawo wieczystego użytkowania części działki nr (...) i we współwłasności w częściach wspólnych budynku w dniu 27 lutego 2013 r., to byli obowiązani uiszczyć na rzecz strony powodowej opłatę roczną za 2013 r. w wysokości proporcjonalnej do okresu, w którym przysługiwało im to prawo, tj. kwotę 19,04 zł. Tym samym żądanie od pozwanych zapłaty dalszej kwoty 101,76 zł z tytułu pozostałej części opłaty rocznej za 2013 rok jest nieuzasadnione. Opłaty w tej części powódka może domagać się od nabywcy tego prawa.

W najnowszym judykacie dotyczącym płatności opłaty rocznej Sąd Najwyższy dzieląc dotychczasowy kierunek wykładni przepisów art. 238 k.c. i art. 71 ust 1 i 4 u.g.n., poszedł nawet dalej i stwierdził, że część opłaty rocznej uiszczona przez zbywcę prawa użytkowania wieczystego gruntu za okres następujący od chwili zbycia tego prawa jest świadczeniem nienależnym w rozumieniu 410 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 284/13, Lex nr 1436178).

Słusznie zaś strona powodowa zarzuciła błędne wyliczenie kosztów procesu. Od pozwanego zasądzone zostało łącznie 461,38 zł, co stanowi 78% dochodzonej pierwotnie kwoty 589,17 zł ($461,38 / 589,17 * 100\%$).

Koszty procesu wynosiły 767,00 zł: 30 zł – opłata od pozwu, 360 zł – wynagrodzenie pełnomocnika powoda, 360 zł wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa pełnomocnika pozwanego. Koszty strony powodowej wynosiły 390 zł, a strony pozwanej 377 zł. Gmina (...)K. uległa co do 22% wartości swojego żądania, więc powinna ponieść tylko 22% kosztów procesu, tj. 168,74 zł ($767 \text{ zł} * 0,22$). Odejmując tę kwotę od sumy kosztów przez Powoda poniesionych, otrzymamy kwotę należną mu od Pozwanego: $390 \text{ zł} - 168,74 \text{ zł} = 221,26 \text{ zł}$.

Uchylono też pkt IV wyroku, gdyż strona powodowa słusznie zauważyła, że rozkładając stosunkowo ciężar poniesienia kosztów procesu nie zasądza się należności obu stron procesu względem siebie, a jedynie oblicza i zasądza się różnicę tych należności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1963 r., sygn. akt III CR 191/62, OSNC 1964/1/16), tak jak to uczyniono powyżej.

Mając powyższe na uwadze, wyrok podlegał zmianie na zasadzie art. 386 §1 k.p.c., a w pozostałej części apelację oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

Na koszty postępowania apelacyjnego wyniosły złożyło się: 30 zł – opłata za apelację strony pozwanej, 30 zł – opłata za apelację strony powodowej, – 135 zł wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego, 135 zł – wynagrodzenie pełnomocnika

strony powodowej (§2 pkt 1 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 w zw. z §3 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Mając na uwadze, że strony odnośnie roszczenia głównego nadal pozostały w stosunku 78% do 22% wygrany do przegranego, a zakres zaskarżenia obejmował całość roszczenia - pozwany kwestionował wyrok w całości, a strona powodowa w części to Sąd, na podstawie art. 100 k.p.c., postanowił koszty postępowania odwoławczego w tym samym stosunku rozdzielić, co po potrąceniu daje kwotę 92,40 zł na rzecz strony powodowej.

SSO Anna Nowak